

Hloubal.

Člověk, který tráví své pozemské dny hloubáním o sobě, nemůže nikdy stoupat vzhůru, nýbrž zůstává zbržděn.

Tak mnozí lidé však žijí v domněni, že právě toto hloubání a sebezpozorování je něčím obzvláště velikým, čím kráčeji vzhůru. Mají pro to mnoho slov, která zahalují vlastní jádro. Jeden hloubá v lítosti, druhý v pokoře. Pak jsou takoví, kteří se v silném hloubání snaží objevit své chyby a cestu, jak jim zamezit, a tak dále. Zůstává to však trvalým hloubáním, které je zřídka nechá nebo nikdy nenechá dojít k opravdové radosti.

Tak to není chtěno. Tato cesta je falešná a nikdy nevede vzhůru ke světlým a svobodným říším. Neboť v hloubání se člověk **svazuje!** Drží svůj pohled nuceně upřený jen na sebe, místo na vysoký, čistý a světlý cíl!

Radostný, srdečný smích je nejsilnějším nepřítelem temnot. Jen to nesmí být smích škodolibosti!

Hloubání naproti tomu tlačí dolů. Již v tom spočívá samotné vysvětlení, že drží **dole** a také dolů táhne. —

Pravým jádrem trvalého hloubání není také dobré chtění, nýbrž jen ješitnost, ctižádost a domýšlivost! Není to čistá touha po Světle, nýbrž snaha o vlastní vyvyšování, která dává podnět k hloubání, vždy nově je rozněcuje a neustále živí!

Se sebetrýzněním přemýšlí takový člověk stále znovu opět o sobě, pozoruje s horlivostí také střídavě pro a proti v

pochodech své duše, hněvá se, utěšuje se, aby konečně s hlubokým vydechnutím uklidněného sebeuspokojení sám zjistil, že opět něco „přemohl“ a postoupil o krok vpřed. Říkám při tom úmyslně „**sám zjistil**“; neboť to většinou zjišťuje skutečně docela sám a tato vlastní zjištění jsou vždy jen sebeklamem. Ve skutečnosti nepostoupil vpřed ani o **jeden** krok, nýbrž se nově dopouští stále znovu těch samých chyb, ačkoliv se domnívá, že to již ty samé **nejsou**. Avšak ony **jsou** stále ty staré, jen změnily formu.

Tak nepostupuje takový člověk nikdy kupředu. Avšak ve vlastním pozorování se domnívá, že překonává jednu chybu za druhou. Přitom se vždy točí v kruhu kolem sebe, zatímco základní zlo, tkvící v něm, vytváří neustále jen nové formy.

Stále se pozorující a o sobě hloubající člověk je ztělesněním bojovníka s devítihlavou saní, které pokaždé naroste nová hlava, jakmile jedna byla odseknuta, čímž boj nemá žádného konce a na straně bojovníka nelze zaznamenat žádný pokrok.

Takový je skutečně také jemnohmotný děj při jednání hloubala, což lidé v pozdním dávnověku ještě mohli spatřovat, když tehdy všechno, co nebylo hrubohmotné, považovali za bohy, polobohy nebo jiné bytosti. —

Jen ten, kdo v radostném chtění upírá svůj zrak volně k vysokému cíli, tedy řídí pohled **k tomuto cíli**, neupírá ho však stále jen na sebe, **ten** jde kupředu a vzhůru do světlých výšin. Žádné dítě se nenaučí běhat, aniž by mnohokrát neupadlo, avšak vstává téměř vždy s úsměvem, dokud v chůzi nedosáhne jistoty. **Takový** musí být člověk na své cestě světem. Necht' jen neklesá na myslí nebo žalostně nenaříká, když někdy upadne. Jen

zčerstva vzhůru a znovu se snažit! Při tom si osvojit ponaučení z pádu v **cítění**, avšak ne v pozorujícím myšlení. Pak jednou přijde zcela náhle také okamžik, kdy se nemusí obávat již žádného pádu, protože všechno, co se při tom naučil, přijal do sebe.

Přijmout to však může jen v **prožití** samotném. Ne v pozorování. Hloubal nedojde nikdy k prožití; neboť se staví vlivem pozorování **mimo** jakékoliv prožití a rozebírá a rozpitvává se jako něco cizího místo toho, aby sám plně procítoval. Jestliže však **hledí** na sebe, **musí** stát **vedle** citění; což spočívá již ve slovech: hledět na sebe, pozorovat se!

Tím se také vysvětluje, že slouží jen **rozumu**, který každému skutečnému prožití **v citění** nejen brání, nýbrž je i zcela vyřazuje. Nenechává účinek jakékoliv vnější události ze hmotnosti jít dále než k přednímu mozku, který ho přijímá nejdříve. Tam je pevně zadržen, domýšlivě rozebrán a rozpitván, takže nedospěje k citovému mozku, skrze který by ho mohl duch teprve přijmout k prožití.

Dbejte však mých slov: Tak jako lidský duch musí vést svou činnost zevnitř ven důsledně přes citový mozek k mozku rozumu, tak mohou působit zpět vnější události jen stejnou cestou, pokud mají být lidským duchem přijaty jako prožití. Dojem z vnější události ze hmotnosti musí tedy přicházet vždy zvenčí skrze přední mozek rozumu, přes zadní mozek citu a dále k duchu. Nijak jinak. Zatímco činnost ducha musí jít stejnou cestou v opačném směru, z nitra navenek, protože jedině citový mozek má schopnost k přijetí **duchovních** dojmů. Hloubal však pevně a křečovitě drží dojmy z vnějšího dění v předním mozku rozumu, tam je rozebírá a rozpitvává a nepředává je v plné hodnotě citovému mozku, nýbrž jen částečně, a tyto části vlivem

násilného myšlení ještě zkomolí, a tedy již nejsou tak skutečné, jaké byly.

Proto pro něj nemůže nadejít žádný pokrok, žádná duchovní zralost, které s sebou nese jen skutečné prožití vnějších událostí.

Buďte v tom jako děti! Přijímejte plně a prožívejte to okamžitě v sobě. Pak bude to proudit opět zpět skrze citový mozek k mozku rozumu a odtamtud zpracované to může vycházet buď k úspěšné, silné obraně, nebo k působení rozšířené schopnosti přijímat, podle druhu vnější události, jejíž vyzařování se nazývá vlivem nebo dojmem z vnějšku.

Ke školení v tomto směru bude sloužit tisíciletá říše, která má být říší míru a radosti, říší Boží na zemi. Pod tím však chápou lidé ve svých **náročných přáních** opět něco falešného, protože si ve své domýšlivosti již více nejsou schopni vytvořit něco správného a zdravého. Při výrazu Boží říše na zemi dochází k radostnému zachvění řadami všech, kteří v ni doufají. Při tom se skutečně domnívají, že obdrží darem radost a štěstí, které plně odpovídají jejich touze po klidném užívání požitků. Bude to však doba bezpodmínečné poslušnosti pro celé lidstvo!

Nikdo dnes nechce přijmout, že v tom je požadavek! Výrazu „říše Boží“ nelze ovšem rozumět jinak, než že v ní panuje pouze **vůle Boží**, zcela bezpodmínečně a neochvějně! Že se chtění lidí a jejich přání **musí** konečně řídit zcela podle vůle Boží!

A nastane mír a radost, protože všechno rušivé bude ze země **násilně** odstraněno a v budoucnosti bude zadrženo daleko od ní. K tomu patří právě nyní v první řadě člověk. Neboť on sám

---

vnesl do stvoření a na zemi poruchy. Avšak od určité hodiny nebude moci již více žít dále na této zemi jako rušitel.

To bude provedeno změnou záření, která dospěje k účinku skrze Syna Člověka a jeho hvězdu. Mír bude **vynucen**, ne darován, a jeho udržení pak požadováno, tvrdě a neúprosně!

Tak bude vypadat říše míru a radosti, říše Boží na zemi, ve které musí být člověk **zbaven práva** vládnout **svým** chtěním, které mu bylo doposud ponecháno, protože jako duchovní mezi vyvinutými musí na této zemi také vládnout jako nejvyšší tvor, bezpodmínečně podle prazákonů stvoření. Se vstupem Boží vůle do pozdějšího stvoření je však samočinně vyřazena převaha lidského chtění.

Jen **ten** člověk může v budoucnosti ještě obstát a ti tvorové, kteří se dobrovolně postaví do vůle Boží! Tedy podle ní žijí, myslí a působí! Jedině **to** poskytuje schopnost života v přicházející říši tisíce let!

Vštipte si to znovu, tak jasně, jak jen můžete. Je to základ pro všechno, ba pro celé vaše bytí! Tím váš malý zástup stojí od počátku v sobě již pevně na této nové půdě!